

aan de wang, het gevolg van een chronische ettering in het antrum Highmori. In den koepel van de kaakholtte werd een lijst gezien, die bij aanraking met den scherpen lepel losliet, voor den dag kwam en bleek te zijn een stukje hout van 3 cM. lengte en twee lucifersstokjes dik: de oorzaak der ettering. De jongen herinnert zich nu door een kameraad met een stuk hout gestooten te zijn.

Een juffrouw met bijna genezen lupus van den neus dient om te toonen hoe men door de behandeling met heete lucht, door middel van den thermo-insufflateur van SCHMELZ zeer fraaie genezing kan verkrijgen.

Ten slotte wordt vertoond een meisje van 14 jaar, met een gespleten bekken. Het zeer eigenaardige is echter, dat de blaas volkomen gaaf is en dat de spleet extra-mediaan verloopt. Aan de zijde van de symphysis bevindt zich een klein stukje been. Dit is genetisch niet te verklaren en heeft tot allerlei gissingen aanleiding gegeven, totdat na lang navragen de moeder zich herinnerde, dat het kind toen het 1 jaar was, door een handwagen was overreden. Het gespleten bekken is dus een traumatisch, maar biedt in zijn verderen bouw toch de vormafwijkingen aan, die men bij het aangeboren spleetbekken aantreft. Het is modern, want waar het aangeboren voorstelt het gevolg van een praemature symphysiotomie, gedraagt dit zich als het resultaat eener hebotomie zooals die door VAN DE VELDE in ons land reeds is verricht.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie!

Beleefd verzoek ik plaatsing voor het volgende 1):

Collega Dr. J. J. HAVER DROEZE, geneeskundig adviseur der levensverzekering-maatschappij „Dordrecht” te Dordrecht, verzocht mij hem de doodsoorzaak van een door mij behandeld kind, dat bij bovengenoemde maatschappij was verzekerd, zonder voorafgaand geneeskundig onderzoek, te willen mededeelen.

Ik antwoordde hierop als volgt (copie van mijn schrijven hield ik niet). „De geneesheer moet m. i. *steeds* weigeren dergelijke verklaringen af te geven, omdat dit in strijd is met den ambtseed”.

Hierop ontving ik den 22sten April jl. onderstaand schrijven, waarvan ik de beoordeeling gaarne aan mijn collega's overlaat.

Met hoogachting en met dank voor de opneming
Amsterdam, 25 April 1903.

Uw Dw.
C. DE MAN.

Geachte collega!

Uw schrijven van 18 April jl. hebben wij ontvangen.

Nu wij uwe opvatting omtrent den ambtseed kennen, begrijpen wij ten volle hoe pijnlijk het voor U zijn moet, als keurend geneesheer der maat-

1) Door een vergissing is dit ingezonden stukje verleden week blijven liggen en wordt nu pas gepaastst.

Redactie.

schappij op vragen te moeten antwoorden, waardoor soms veel grooter geheimen worden onthuld — niet alleen den candidaat persoonlijk, maar ook zijn familie. betreffende — dan door het opgeven der doodsoorzaken. Het zou ons van harte leed doen als wij in het vervolg uw medisch geweten bezwaarden.

Daarom hebben wij der Directie in overweging gegeven U niet langer in verzoeking te brengen.

Geloof ons, met gepaste gevoelens,

de geneeskundige Adviseurs,

(w. g.) HAVER DROEZE.

„ Dr. T. M. COWAN.

AAN DE AFDEELINGEN DER NEDERLANDSCHE MAATSCHAPPIJ
TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

De Heer VAN DIEREN diende bij den Amsterdamschen Kring een drietal voorstellen in voor de a.s. Algemeene Vergadering enkele dagen voor de Maart-vergadering, te laat dus om ze in den beschrijvingsbrief door het Hoofdbestuur te doen opnemen. In de April-vergadering wenschte de voorsteller dat de afdeeling de urgentie van zijn voorstellen zou aannemen, maar de vergadering besliste dat daarvoor geen termen waren. De afdeeling Oldambt besloot in haar vergadering van 16 April diezelfde voorstellen bij de e.k. Algemeene Vergadering in te dienen en hoopt den steun van het noodige aantal afdeelingen te krijgen voor de behandeling in die vergadering.

De afdeeling Oldambt maakt zich blijkens het genomen besluit een verkeerde voorstelling van het doel der urgentieverklaring van een voorstel en ik meen in het belang van een behoorlijke behandeling der voorstellen in de Algemeene Vergadering daarop te moeten wijzen. De urgentieverklaring heeft niet ten doel om het mogelijk te maken voorstellen, die om de een of andere reden te laat ingediend zijn, toch nog in behandeling te nemen, maar eenig en alleen om het mogelijk te maken, dat een onderwerp in de Algemeene Vergadering kan behandeld worden, dat niet in den beschrijvingsbrief voorkomt omdat, op het oogenblik toen deze vastgesteld werd, het onderwerp nog niet bestond, terwijl de zaak van zóó dringenden aard is dat een uitstel tot de volgende Algemeene Vergadering niet gedoogd kan worden. Deze laatste omstandigheid moet aanwezig zijn als verontschuldiging voor de minder grondige behandeling die het noodzakelijk gevolg van deze wijze van doen moet zijn. Is die omstandigheid niet aanwezig, dan mag er ook niet afgeweken worden van de voorgeschreven wijze van behandeling, die de waarborg is van het uitspreken van een weloverdacht advies.

Niemand kan beweren, dat het drietal voorstellen, elk betrekking hebbende op een verschillend onderwerp, het uitvloeisel zijn van even zoovele „faits nouveaux”. Zij hadden op tijd ingediend kunnen worden en nu dat niet het geval is, bestaat er volstrekt geen reden waarom zij niet langs den wettelijken weg het volgend jaar behandeld zullen worden.

Ik meen dan ook met den meesten aandrang in het belang van het